

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Силистра, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на седми март
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Н. Димитров

Членове: Кремена Ив. Краева
Ната. Яс. Жекова

при участието на секретаря Антоанета Н. Ценкова
като разглежда докладваното от Ната. Яс. Жекова Въззивно гражданско дело
№ 20233400500403 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба против Решение № 119 от 11.08.2023 г. по гр.д. № 108/2022 г. по описа на РС- Дулово, с което жалбоподателят А. Д. Н. с ЕГН, от с. Ч., ул.Д.№, общ.Дулово, обл.Силистра е осъден да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Стефан Караджа № 2, представлявано от изп. директор М. П. И., заедно с всеки от изп. директори К.С.В. и Д. Н. М. /в първоинстанционното решение е посочено, че дружеството се представлява от изпълнителните директори К. В. и В. К. – М./, сумата от 10 000.00 лева /десет хиляди лева/, представляваща частичен иск от сумата от 80 000 лева, изплатена от ищеца като застрахователно обезщетение за нанесени от ответника неимуществени вреди на трети лица - В. Т. В. и Ж. В. В., вследствие причинена по непредпазливост смърт на В. П. В., ЕГН– съпруг на първата и баща на втората, при настъпило на 19.02.2015г. около 02.00 часа по път II-23 на км.113+400 между гр.Д. и с.Ч., общ.Дулово, пътнотранспортно произшествие, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.01.2021г., до окончателното ѝ изплащане.

Решението се оспорва от жалбоподателя А. Д. Н., ЕГН .., с адрес: с. Ч., ул.Д. №, общ.Дулово, обл.Силистра, като неправилно и необосновано, постановено при съществено нарушение на процесуалния закон и неправилно

приложение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че изводите на съда са необосновани и неподкрепени от събраните по делото доказателства. Счита за съществено процесуално нарушение отказа на съда да обсъди наведените в отговора на исковата молба възражения, отнасящи се до обстоятелството, че платеното обезщетение е извършено въз основа на спогодба между ответното застрахователно дружество и увредените лица, сключена без знанието и съгласието на жалбоподателя, с оглед на което няма обвързваща сила по отношение на него. С оглед горното, оспорва и размера на платените обезщетения. Релевира доводи за погасяването на претенцията по давност.

Моли окръжния съд да отмени обжалваното решение изцяло, а по същество – да отхвърли исковата претенция. Не представя нови доказателства и не прави доказателствени искания във връзка с обжалването. Претендира разноски.

В о.с.з. от 07.03.2024 г., жалбоподателят не се явява лично, представлява се от адв. Н., който сочи, че поддържа жалбата. По същество излага съображения, че пред първоинстанционния съд не били събрани достатъчно доказателства, които да обосновават основателността на ищцовата претенция. Релевира доводи за непротивопоставимост на сключената между застрахователя и наследниците на починаА.я спогодба по отношение на жалбоподателя, доколкото същият не е страна по нея. Моли депозираната въззивна жалба да бъде уважена, първоинстанционното решение – отменено и съответно – отхвърлена исковата претенция. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 ГПК от страна на ответни ка по въззивната жалба - ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, със седА.ще и адрес на управление: гр. София, ул. Стефан Караджа № 2, чрез процесуален представител, е постъпил отговор, с който жалбата се оспорва като неоснователна. Застрахователното дружество сочи, че основанието, касаещо изтеклата погасителна давност, е обсъдено в първоинстанционното решение. Релевира доводи, че участието на деликвента при определяне размера на обезщетението не е задължително. Намира направеното възражение, досежно размера на обезщетението, за бланкетно и недоказано. Навежда аргументи, че постигнатата спогодба не може да бъде оспорвана от трети лица, доколкото няма законова разпоредба, която да разпростира действието ѝ спрямо такива. Твърди липса на доказателства, които да опровергават нА.чието на регресна претенция. Навежда аргументи, че от първоинстанционния съд не са допуснати процесуални нарушения, каквито макар и да се твърдят от въззивника, не се сочат.

Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена, а първоинстанционното решение – оставено в сила. Не представя нови доказателства и не прави доказателствени искания. Претендира разноски за въззивното производство.

В о.с.з. от 07.03.2024 г. въззиваемото ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, не се представлява. С молба с вх. № 913 от 06.03.2024г., процесуалният

представител на дружеството сочи, че не възразява да се проведе о.с.з в негово отсъствие, в случай че липсват процесуални пречки за даване ход на делото. Оспорва въззивната жалба. Не навежда възражения по отношения проекто-доклада. Не сочи нови доказателства. Претендира разноски и препраща към аргументите, изложени в депозирания писмен отговор на въззивната жалба.

За да постанови обжалвания акт, първонстанционният съд приел, че били нА.це предпоставките за възникване правото на регрес на застрахователя, като намерил за неоснователно наведеното възражение за погасяване на претенцията по давност. Приел предявеният иск за основателен и доказан.

Настоящият състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства, прие от фактическа страна следното.

На 19.02.20215 г. около 02.00 часа, жалбоподателят – ответник в първоинстанционното производство, А. Д. Н., при управление на лек автомобил „Деу Есперо”, рег. № СС 1348 АС по път II-23 на км.113+400 между гр.Д. и с.Ч., след употреба на алкохол, с установена концентрация на алкохол в кръвта 1,49 на хиляда, при нарушение правилата за движение по пътищата – шофиране със скорост 121 км/ч в извън населено място при максимално допустима скорост 90 км/ч и загуба на контрол върху превозното средство, причинил ПТП, при което настъпила смърт на возещият се в автомобила В. П. В., ЕГН.....

С Присъда № 22 от 11.09.2015 г., постановена по н.о.х.д. № 159 по описа на ОС-Силистра за 2015 г. жалбоподателят бил признат за виновен в това, че на 19.02.2015 г., около 02:00 ч. по път II-23 на км. 113+400 между гр. Дулово и с. Черник, при управление на л.а. „Деу Еспресо“, с рег. № СС 1348 АС, в пияно съС.ие, с установена концентрация на алкохол в кръвта 1, 49 на хиляда нарушил правилата за движение по пътищата по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – като управлявал МПС под въздействието на алкохол; чл. 21, ал. 1 ЗДвП – като управлявал в извън населено място МПС със скорост от 121 км/ч, при максимално допустима скорост в този участък от пътя до 90 км/ч; чл. 20, ал. 1 ЗДвП – не контролирал непрекъснато МПС, което управлява, вследствие на което допуснал ПТП и по непредпазливост причинил смъртта на В. П. В., ЕГН, б.ж. на гр. Д., обл. Силистра – престъпление по чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1, вр. чл. 342, ал. 1 НК, за което му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, изтърпяването на което било отложено за срок от пет години и същият бил лишен от право по чл. 37, т. 7 НК да управлява МПС за срок от четири години. Присъдата била потвърдена с Решение № 28 от 09.09.2016 г., постановено по в.х.о.д. № 366/2015 г. по описа на Апелативен съд-Варна.

Не се спори между страните, а и се доказва от приложените по делото доказателства, че към датата на процесното произшествие – 19.02.2015 г., причинителят на ПТП – А. Д. Н., притежавал вА.дно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ /комбинирана застрахователна полица

№ 11115000221249/07.01.2015г. за застраховки „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и „Злополука“ към ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907/

Наследници на починаА.я при процесното ПТП В. П. В., ЕГН били неговата съпруга В. Т.В., ЕГН, с адрес: гр. Д., обл. Силистра, ул. „Н. П.“ № ..., и дъщеря Ж. В.В., ЕГН, с адрес: гр. Д., обл. Силистра, ул. „Н.П.“ № ... /Удостоверение за наследници изх. № 318/23.02.2015 г./ Същите предявили претенция към застрахователя за заплащане на обезщетение на всяка от тях в размер на 140 000 лв. След като обезщетението по тяхната претенция било определено от застрахователя в размер на 100 000 лв. при отчитане 70% съпричиняване на пострадА.я, от тяхна страна била предявена нова претенция с вх. на застрахователя номер от 17.11.2015 г., в която посочили, че минимално очакваното обезщетение от всяка от тях следва да възлиза на 100 000 лв.,

На заседание на застрахователно-експертната комисия на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907 от 09.12.2015 г., чиито решения били обективирани в Протокол от същата дата, след отчитане 70% съпричиняване от починаА.я, поради обстоятелствата, че същият сам се качил в автомобил, управляван от водач, употребил алкохол, за което настоявал сам, както и непоставянето на предпазен колан, комисията определила на всяка от наследниците на починаА.я обезщетение в размер на 40 000 лв., за което между тях и застрахователя били сключени споразумения, както следва: с В. Т. В., ЕГН, с адрес: гр. Д., обл. Силистра, ул. „Н. П.“ № .. – съпруга на починаА.я / споразумение с вх. № Л-23397 от 17.12.2015 г./; с Ж. В. В., ЕГН, с адрес: гр. Д., обл. Силистра, ул. „Н.П.“ № ... – дъщеря на починаА.я /споразумение с вх. № Л-23398 от 17.12.2015 г./ Видно от представените платежни нареждания, горепосочените суми били изплатени на правоимашите лица на 15.01.2016 г. Обстоятелствата, касаещи размера на посоченото обезщетение и начина на плащането му, били обективирани в Доклад по щета № 10015100104747Н.

До жалбоподателя – ответник в първоинстанционното производство, от страна на застрахователното дружество били изпратени регресна покана с изх. № Л-1008 от 27.01.2016 г., получена на 02.02.2011 г., и напомнителна регресна покана с изх. № Л-1888 от 17.02.2016 г., получена на 23.02.2011 г.

Възприетата от настоящия състав фактическа обстановка е сходна с тази, описана в обжалвания първоинстанционен акт.

Въз основа на същата, съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по вА.дността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останА.те въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Образуваното по исковата молба производство е разгледано от местно и родово компетентен съд, при съобразяване на правилата на Глава Дванадесета ГПК, с оглед на което обжалваното решение се явява допустимо. Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ застрахователят по

задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство по време на движение или престой. В тези случаи застрахователят покрива неимуществените и имуществените вреди вследствие на телесно увреждане или смърт. Разпоредбите на чл. 439а, ал. 1 и 3 КЗ гласят, че в случаите на смърт на пострадалото лице се дължи обезщетение на увреденото лице за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди вследствие смъртта на пострадалото лице. В случай на смърт на пострадалото лице обезщетението на увредените лица към момента на смъртта - съпруг или лице, с което починалото лице е било в съжителство на съпружески начала, дете, включително осиновено или отглеждано дете, родител, включително осиновител или отглеждащ, се определя еднократно в размер съгласно методиката, утвърдена с наредбата по ал. 2. Чл. 500, ал. 1, т. 1 КЗ създава право за застрахователя да получи от виновния водач платеното от първия обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач при настъпването на пътнотранспортното произшествие е извършил нарушение по Закона за движението по пътищата, като е управлявал моторното превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма или под въздействието на наркотици или други упойващи вещества или е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотици или други упойващи вещества. Задължението на застрахователя да обезщети увредените лица и регресното му право срещу деликвента възникват по силата на закона и са в корелативна връзка.

По делото не се спори и се установява от представените доказателства на А. чие то на правоотношение по договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите между деликвента и ответното дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие. На основание чл. 300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, да А. е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. С оглед изложеното, правилен се явява изводът на първоинстанционния съд за на А. чие то на предпоставките, обуславящи възникването на регресната претенция на застрахователя, а именно: 1) в А. дно сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите"; 2) застрахователят да е изплатил дължимото на съпругата и дъщерята на почина А. я обезщетение; 3) застрахованият водач да е управлявал МПС след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в

кръвта над допустимата по закон норма.

Разпоредбата на чл. 500 , ал. 1 КЗ посочва какъв е обемът на регресната отговорност, като същият е идентичен с размера на платеното от застрахователя обезщетение. От друга страна обаче наведените с въззивната жалба аргументи за непротивопоставимост по отношение на деликвентна на сключената между застрахователя и правоимащите лица спогодба, доколкото същият не е страна по нея, поради което уговореният размер на изплатените обезщетения, няма обвързващо действие спрямо него, намира опора в трайно установената съдебната практика, но в настоящия случай се явява неоснователно по следните съображения.

Видно от приложените по делото доказателства – Протокол от заседание на застрахователно-експертната комисия на застрахователя от 09.12.2015 г., е взето решение да бъде изплатено обезщетение на съпругата и дъщерята на почина А.я В. П. В., ЕГН в размер на 40 000 лв. за всяка от тях, като при определяне размера му, комисията е съобщила относимите обстоятелства, включително и такива, касаещи на А.чието на съпричиняване на увреждането от пострадал А.я, а именно – доброволно качване в автомобил, управляван от водач, употребил алкохол, по настояване на самия пострадал и непоставяне на предпазен колан. Още повече следва да се има предвид, че в настоящия случай предмет на спора е предявената като частичен иск регресна претенция на застрахователя от 10 000 лв., от общо изплатените 80 000 лв.

Настоящият състав намира, че искът до размера на предявената претенция от 10 000 лв., предмет на настоящото производство, е съобразен с всички относими към определяне на обезщетението обстоятелства, вкл. и тези, обуславящи съпричиняване на увреждането, като от страна на жалбоподателя – ответник в първоинстанционното производство не са наведени доводи или ангажирани доказателства за обстоятелства обосноваващи определяне на по-нисък размер на обезщетението, още по-малко определяне на същото под претендираната сума в размер на 10 000 лв. за две правоимащи лица. Претенцията е доказана, доколкото, видно от приложените платежни нареждания от 15.01.2016 г., застрахователят е заплатил обезщетение в размер по-висок от претендирания такъв.

Във връзка с горното, следва да се посочи, че са неоснователни и бланкетни наведените в о.с.з. възражения от жалбоподателя за недостатъчност на доказателствения материал по делото, доколкото в първоинстанционното производство не са били отхвърлени доказателствени искания, направени от страната, нито са наведени конкретни аргументи за допуснати от съда процесуални нарушения при приемане и допускане на доказателствата.

Досежно релевираното от жалбоподателя възражение за изтекла погасителна давност, настоящият състав достигна до следните изводи.

Съгласно трайно възприетото в съдебната практика, регресните искове на застрахователя се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД, която започва да тече от момента, в който

застрахователят, изплати обезщетенията на правоимащите лица, като регресното право на застрахователя срещу деликвента възниква по силата на закона, а не от застрахователния договор.

Видно от материА.те по делото, изплащането на обезщетението е извършено на 15.01.2016 г., а исковата молба е депозирана пред РС-София на 13.01.2021 г. Посочената от жалбоподателя дата – 04.03.2021 г., е тази на постъпване делото в РС-Дулово след изпращането му по подсъдност на последния. Предвид изложеното, исковата молба е предявена преди изтичане на давностния срок, независимо от обстоятелството, че образуваното по нея дело в РС-София е прекратено и изпратено по подсъдност на друг съд, поради което релевираното от жалбоподателя възражение за изтекла погасителна давност се явява неоснователно.

С оглед изложеното, обжалваното първоинстанционно решение се явява правилно и законосъобразно, с оглед на което следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора, сторените от жалбоподателя съдебно-деловодни разноси, следва да останат в негова тежест, като същият следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия ищец тези, сторени от него за настоящата инстанция, а именно – 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 119 от 11.08.2023 г. по гр.д. № 1 08/2022 г. по описа на РС- Дулово, с което ответникът А. Д. Н. с ЕГН ..., от с. Ч., ул.Д. № .., общ.Дулово, обл.Силистра е осъден да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, със седА.ще и адрес на управление: гр. София, ул. Стефан Караджа № 2, представлявано от представлявано от изп. директор М. П. И., заедно с всеки от изп. директори К.С. В. и Д. Н. М., сумата от 10 000.00 лева /десет хиляди лева/, представляваща частичен иск от сумата от 80 000 лева, изплатена от ищеца като застрахователно обезщетение за нанесени от ответника неимуществени вреди на трети лица - В. Т. В. и Ж. В. В., вследствие причинена по непредпазливост смърт на В. П. В. с ЕГН– съпруг на първата и баща на втората, при настъпило на 19.02.2015г. около 02.00 часа по път II-23 на км.113+400 между гр.Дулово и с.Черник, общ.Дулово, пътнотранспортно произшествие, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 14.01.2021г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА А. Д. Н. с ЕГН, с адрес: с. Ч. ул.Д. № ..., общ.Дулово, обл.Силистра да заплати на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК 121076907, със седА.ще и адрес на управление: гр. София, ул. Стефан Караджа № 2, представлявано от представлявано от изп. директор М. П. И., заедно с всеки от изп. директори К. С. В. и Д. Н. М., сумата в размер на 300 /триста/ лв., представляващи съдебно-

деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК в едномесечен срок с касационна жалба пред ВКС при наличие предпоставките на чл. 280-281 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____